

Čtení na pokračování,
Část třicátá šestá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXVI/3

Nektarios navštívil metropolitu Theoklesta, který jej přivítal velmi vřele. Objal Nektaria, nabídl mu místo a požádal, aby mu podal zprávu o svém úsilí obnovit monastýr na Aegině. Metropolitův nadšený zájem mu vlil optimismus, a tak pokračoval.

„Je tam rovněž jedna oddaná žena jménem Alexandra, která by tam ráda postavila kostel. S Vaším dovolením, bude-li to vůle Boží, bych se na Aeginu rád vrátil na Svatou Paschu, abych položil základní kámen.“

„Máte mé požehnání, svatý bratře Nektarie. Nejen že Vám dávám svolení, ale budu Vám rovněž pomáhat. Ujistím se rovněž, aby Váš svatý monastýr obdržel správné uznání od Posvátného synodu, stejným způsobem jako klášter v Kalamatě.“

„Velmi Vám děkuji.“

„Nemusíte mi děkovat, protože jen konám svoji službu pro církev. Jsem radostně překvapen a obdivuji Vás, že se sám zabýváte takovými záležitostmi. U současných duchovních je to vzácné, vidět takové náboženské závazky. Dneska nenajdete ani diákona, který by podstoupil takovou práci. Nepovažuje se to za důležité. Takže kdy se uskuteční obnovení kláštera?“

„No, doufám, že koncem roku nebo tak nějak.“

„Pak bych tedy rád navrhl několik dalších zbožných dívek ze Sparty, které znám. Když se přidají, počet monašek v klášteře by měl být perfektní.“

„Samozřejmě, Vaše Blaženosti, bude to pro nás čest. Uvažovali jste o tom, že byste jel se mnou na výlet, abyste vše navštívil a viděl na vlastní oči?“

„S radostí. Jen mi dejte několik týdnů, protože nyní jsem velmi zaměstnaný. Dám Vám vědět, až budu schopen jet.“

Nektariovi se velmi ulevilo. Pokorně se uklonil, aby políbil metropolitovu ruku, ale metropolita mu to nedovolil.

„Kéž je před Vámi mnoho let, Nektarie,“ řekl metropolita a doprovodil ho k dubovému schodišti budovy.

Když se vracel zpátky k Rizarioským, byl Nektarios šťastný, ani si nevšiml, jak zablácené jsou dlažební kostky ulic po nedávném dešti. Jakmile dorazil, šel rovnou do své soukromé kanceláře a napsal následující dopis:

Athény, 19. října, 1904:

Drahé děti v Kristu.

Bez ustání se radujte na Aegině ve jménu Páně, jsem šťastný, že Vám mohu oznámit, že mi dal poznat Svoji vůli prostřednictvím metropolity Theoklesta, který souhlasil s obnovením tamního kláštera. Až bude monastýr obnoven, zazáří nádherou. Nejenže metropolita tomuto dílu požehnal, ale sdělil mi, že zajistí, aby byl uznán Posvátným Synodem stejně jako klášter v Kalamatě. Jakmile bude monastýr připraven, zamýšlí poslat tam několik zbožných dívek ze Sparty. Přijal rovněž moje pozvání, aby navštívil a shlédl monastýr. Řekl jsem mu o přání paní Alexandry postavit kostel, a tak tam budu ve velikonočním čase, abych položil základní kámen. S tím byl rovněž svolný. ... Takže díky tomu všemu mohu říci, že Hospodin souhlasí a že odpověděl na vaše prosby. Posílám vám své otcovské požehnání a raduji se v Pánu.

Právě když dopis podepisoval, ohlásil mu vrátný nějaké lidi, kteří ho přišli navštívit.

„Uveďte je,“ řekl Nektarios.

Do místnosti vstoupilo pět lidí, jeden za druhým. Nektarios si je pamatoval ze své první návštěvy ostrova. Byl mezi nimi malý statný muž, který byl prvním, kdo ho prosil o modlitby za déšť. „Reverende,“ promluvil směle znovu za celou skupinu. „Přijeli jsme sem, abychom Vás informovali o novém problému, na který jsme narazili v souvislosti s počasím na našem ostrově.“

„Copak?“

„Teď máme úplně opačný extrém našeho původního problému. Na ostrově bez přestání prší. A když se zdá, že na několik hodin přestane, začne slejvák nanovo. Řeky jsou přeplněné, moře je hrozivé a špinavé. Několik sklepů bylo zatopeno a my se nyní bojíme, že se utopíme.“

„Jak podivné,“ řekl si Nektarios pro sebe. „Nedělejte si s tím starosti,“ řekl jim optimisticky.

„Myslíte, že byste případně mohl říci jinou přímluvu, aby průtrže mračen skončily? Nikdy jsme si nemysleli, že naše modlitby ...“

Chvíli bylo ticho.

„Není potřeba žádných proseb,“ zašeptal Nektarios. „Bůh ví nejlépe, co dělá. Tři a půl roku jste měli sucho. Jak si myslíte, že se naplní vaše studny a zavlaží vaše pole. Mějte víru a nebojte se.“

„Opravdu si myslíte, že déšť někdy skončí, reverende?“ zeptal se vysoký muž ve venkovských šatech třesoucím se hlasem. „To, co vidíme v Athénách, je pouze mrhnutí, prší mnohem méně, než jak je tomu na Aegině.“

„To skončí, mí přátelé,“ ujistil je Nektarios. „A vy budete prosperovat a radovat se.“

Nektarios nabídl skupině své pohostinství tím, že je usadil a nabídl jim společně kávu a sladkosti. Využil při této příležitosti jejich návštěvu, aby se

dozvěděl vše, co bylo možné o jejich blízkém ostrově, aby obohatil svoje vědomosti.

Jakmile Aegiňané odešli, ozvalo se další zaklepaní na jeho dveře. Vstoupil mladý student v podřízníku. Byl malé postavy, štíhlý a vlasy měl černé jako smůla. Jeho velké oči vyzařovaly důvěru, čistotu a laskavost. Jakmile Nektarios vzhlédl od své práce na stole a uviděl ho, poznal, kdo to je. Byl to diákon Gervasios Paraskevopoulos, který byl čestným studentem v posledním ročníku¹. Protože ho měl Nektarios velmi rád, dal mu svolení navštívit ho v jeho kanceláři kdykoliv bude chtít.

„Co se děje, diákone?“ zeptal se klidně Nektarios.

„Reverende děkane, obtěžuji Vás znovu kvůli té nové hře.“

„Jaké hře? Nemohu si vzpomenout?“

„Hře s tím koženým míčem. Myslím, že se jí říká fotbal.“

„Ano, co je s ní?“

„Zdá se, že to je hra, která potřebuje týmové úsilí a dva soupeřící týmy. Studenti ji mají rádi. Ve skutečnosti je doslova uchvátila.“

„Ach ano, už si vzpomínám. Mluvíte o té anglické hře, kopané. Myslím, že v té hře se hodně běhá, potí, křičí a kope. Důraz se klade hlavně na nohy. Jednou jsem to zakázal.“

„Mohou hrát, aniž by křičeli. Nevidím na tom žádným způsobem nic nebezpečného. Proč nedopřát studentům trochu radosti, nějakou rekreaci, když jsou zatím ve škole? Prosím Vás velmi, abyste znovu zvážil dovolit na chvíli hrát poté, co skončí hodinu tělesné výchovy ...“

Nektarios pohlédl na Gervasia nejdříve zvědavě, ale potom se usmál svým vřelým úsměvem.

„Budiž, Gervasie. I kdyby to mělo být jen proto, že Ti důvěřuji, a Ty osobně se zaručuješ za její blahodárný vliv na zdraví.“

„To mohu prohlásit, otče děkane.“

„Řekni mi, a odpusť, že měním téma rozhovoru, až tento rok ukončíš školu, budeš pokračovat ve studiu a nastoupíš na teologickou fakultu?“

„Mám to v plánu, tedy pokud ...“

„Gervasie, řekni mi, co je úlohou dobrého pastýře podle pravoslavného učení?“

„Věřím, že obětovat se bez stížností v těžkých dobách kvůli svému stádu.“

Nektarios se postavil a oči mu zářily.

„Výborně, Gervasie,“ pronesl tiše. „Právě teď se moje duše z Tebe raduje. Jsi duchovním představitelem zítřka. Pojď ke mně, ať Ti požehnám.“

Oči mladého diákona se zaleskly slzami.

„Co to říkáte, otče děkane?“

„Pojď blíž,“ nařídil mu Nektarios. Pak zvedl ruku a požehnal mu.

¹ Později se otec Gervasios stal přední duchovní osobností v Řecku.

KAPITOLA XXVII/3

Nektarios zjistil, že je tažen několika směry. Chtěl poslat svému tiskaři, panu Paraskevovi, rukopis mnicha Antiocha s názvem *Soul Saving Book* (*Kniha zachraňující duši*). Nestihl to dříve a chtěl to dokončit tento rok. Nicméně kvůli svému zájmu o chudé studentky, které nyní žily na Aegině, na jedné straně a kvůli chudým a opuštěným, kteří hledali jeho pomoc, na druhé, váhal, zda si může dovolit další dluhy.

Dívky, které byly nyní na Aegině, našly dvě místnosti s nízkým stropem naproti chrámu Životodárného pramene (*Zochochos pighi*), které je chránily před větrem a deštěm. Sdílely je s několika starými domorodými ostrovankami. Byly to Aphrodite Mourtzinos, Eutychia Peppas a Philio Logiatidis. Všechny spaly pohromadě na podlaze na kusu koberce a živily se luštěninami a zelenými pampeliškami. Ačkoli byly chráněny před živly, nemohly utéct zimě a vlhkosti. Nektarios věděl, v jakých podmínkách dívky žijí a vždycky pro ně nějaké peníze ušetřil. Ale nevěděl, jak by se mohl odvrátit od některých chudáků, kteří za ním přišli, když byl nedostatek peněz. Měl obavy, ale měl i víru.

Vždy ho vyhledávali ti, kteří byli zoufalí. Měl takovou pověst, že věděli, že se na něj mohou spolehnout. Jednoho dne kupříkladu přišel někdo do jeho kanceláře. Svrchní kabát měl starý a obnošený, kalhoty byly samá záplata, byl bledý, hubený a neholený.

„Vaše Eminence, doufám, že mi odpustíte, ale musel jsem říct vrátnému, že jsem Váš příbuzný, aby mě sem pustil.“

„Nemusel jste lhát. Rád přijmu každého, kdo o to požádá. Co máte za problém.“

„Dlužím nějakých dvacet pět drachem. Podepsal jsem směnku a když nezaplatím do zítřka do deseti hodin, zavřou mě do vězení. Na mou duši nemám dokonce ani na jídlo.“

Nektarios pohlédl na muže, potřásl hlavou a zavolal Costase Sakkopoulose.

„Costasi, dej prosím tomuto bratrovi dvacet pět drachem.“

Costasovi klesla brada.

„Chceš mi něco říct, Costasi?“

„Nemám žádné peníze, Vaše Eminence.“

„Prosím, podívej se znovu, velmi je potřebujeme.“

Costas přistoupil k Nektariovi a pošeptal mu do ucha. „Všechno, co máme, je dvacet pět drachem a to je teprve začátek měsíce, pokud víte, co tím myslím.“

„Dej mi je, Costasi, a Bůh se postará.“